

Václav Umlauf : Tanec svatého Víta a česká státnost

Okázalé slavení [20-ti let přežívání ODS](#) skončilo veřejnou hádkou mezi dvěma bývalými předsedy, Klausem a Topolánkem. Oba modří papaláši a jejich mocenské kliky se vzájemně osočují v tisku. Kdo více poškodil stranu, kdo více nakradl, korumpoval a tuneloval? Neřešme malichernosti modrých strak a podívejme se na snahy Hradního vůdce z pozice mnohem všeobecnější, totiž katolické. Neznaboh Václav Klaus se pilně snaží budovat nový mýtus české státnosti, což nezakrytě podporuje jeho katolický kolega obývající arcibiskupský palác ve vedlejším čísle popisném. Filosofie dějin mne zajímá profesionálně, proto se zájmem sleduji současné taneční námluvy obou neladných partnerů. Jde o věc zásadního charakteru. Výroba pseudovlastenectví totiž představuje poslední šanci pravice, jak zamaskovat pod fíkovým listem nové ideologie polistopadové vytunelování politiky a rozkradení republiky. Megazlodějny zahájil Klaus svou privatizací čehokoliv a nyní je dokončuje rozhádaná trojkoalice pod záminkou tzv. „refořem“, které destruuji samotnou podstatu sociálního státu. Pravice pochovala českou státnost zlodějny, proto ji musí udržet naživu nějakou ideologií, aby v jejím jménu mohla nerušeně pokračovat v tunelech. Je to začarovaný kruh demagogie a zlodějny. Ideově nabuzený volič však bude novým otcům národa vděčný za nově získaný smysl existence ve zmateném světě. A ve jménu nově získaných hodnot jim rád odpustí nějaké ty rozkradené stamiliardy. Václav Klaus a Dominik Duka společně vytvářejí nový mýtus české státnosti. Proč se tito dva význační občané navzájem potřebují a proč si politicky kryjí záda? Co je přitom spojuje a rozděluje? Nepíši politologickou studii, pouze chci ve zkratce ukázat na společné ideové jmenovatele polistopadové aliance mezi hradním trůnem a arcibiskupským oltářem. Začněme od lesa, tj. od novodobého hodnocení minulé totality.

1. Ideologické vytěsnění dějin v ÚSTRku

Okamžitě po vzniku [ÚSTRku](#) pod pravicovým vedením lidí zcela oddaných ODS a přímo Klausovi začalo systematické přepisování novodobých českých dějin. Totalitní ústav začal fungovat za peníze daňových poplatníků jako propagandistická buňka nové pravicové ideologie. Minulost se stala černobílým komiksem, jehož obrázky měly vytvořit nový typ „třídního vědomí“, tentokrát zmanipulovaného pod taktovkou ODS, nové vládkyně nad oficiálními dějinami. Hledal se kompromitující materiál na chartisty, popř. na aktivní opoziční politiky, kteří se stali nepohodlní novému režimu. Naopak se uměle zvyšovaly zásluhy nomenklaturních úředních kádrů jako Klaus. Pod vedením pilného ředitele Pavla Žáčka se kávové dýchánky socialistických bankéřů začaly vydávat za protistátní činnost. Atmosféru v tehdejším ústavu nejlépe ilustruje odchod odborných archivářů a historiků, kteří se už nemohli dívat na diletantství všeho druhu: na manipulaci s fakty oficiálně posílanou školám jako výuková DVD; na ničení cenných dokumentů při digitalizaci; na celkově paranoidní styl vedení ústavu v čele s inkvizitorem Žáčkem. Většina historiků soudobých dějin se od činnosti ústavu distancovala, protože pracoval a dodnes pracuje na politickou objednávku vládní ideologie. Rozkol v oficiálním hodnocení nedávné minulosti dokonala petice historiků proti návrhu zákona o účastnících protikomunistického odboje a účastnících odporu proti komunismu, kterou jsem také [podepsal](#). Vtipný návrh zákona v kostce pravil, že jen ten, kdo získá bumážku nových soudruhů z ÚSTRku, ten bude parafovaný odbojář s razítkem. Minulost se konečně po dvaceti letech plíživé normalizace dočkala svého ideologického drába. Po rozkolu uvnitř ÚSTRku a po komedii s nově jmenovaným a okamžitě odvolaným ředitelem Pernesem byla jmenována nová rada ústavu, v níž si nezpochybnitelné pozice zajistila rovněž církev svatá, katolická. Kardinál Miroslav Vlk byl zvolen v

srpnu 2010 do vědecké rady ÚSTRku a bývalý kněžský mluvčí ČBK, nyní již laicizovaný Daniel Herman, se stal po pádu Žáčka a po odmítnutí historika Pernese novým předsedou ústavu. Zkompromitovaný Žáček v ústavu pochopitelně zůstal, ve funkci ideologického dozorce je pro pravicovou kliku zcela nepostradatelný. Nový ředitel Herman má stejnou profesní kvalifikaci k vedení ústavu jako bývalý žurnalista Žáček, tedy žádnou. Oba šéfové nad minulostí nikdy nestudovali historii a jejich jmenování byla politická záležitost. Nepsaná moudrost ÚSTRku praví, že historikové v této instituci mají poslední slovo a poslední platové zařazení. Tento ústav vždy byl a je kontrolován stávající mocenskou garniturou, která si po libosti množí byrokratické posty, aby si platově pomohla na úkor poctivých badatelů. Co ukazuje fenomén ÚSTRku z hlediska polistopadové filosofie českých dějin? Když se privatizuje celý stát, tak pochopitelně dojde i na jeho minulost. Mocenská a ideologická kontrola nad minulostí poprvé spojila do jednoho kompaktního bloku zájmů velmi rozdílné jevy a aktéry.

- Bývalou komunistickou nomenklaturu a různé stranické příživníky, kteří vlezli do vítězné ODS dozorující ústav. Mají peníze, vliv, a bohužel také i minulost, kterou je třeba ohlídat a zamknout, přinejmenším do jejich smrti, popřípadě do instaurace jejich rodinné dynastie v politice. Čo bolo to bolo súdruzi, teraz keď som majorom. Kontrola bývalé minulosti a aktuálního ministerstva vnitra představuje jejich prvořadý zájem. Když mám peníze a moc, tam *musím* být i morálně čistý, no ne? Dogma nové pravice zní, že špinaví byli jen komunisté. A tento ústav na výrobu antikomunistického třídního vědomí platíme proto, aby to plošně a jednoznačně dokazoval.
- Bývalé disidenty pravicového zaměření a nekritické obdivovatele Klause, jež ona první parta před listopadem ostrakizovala či dokonce pronásledovala. Tato skupina se snaží vytvořit novou ideologii pravice, která se opře o uměle vytvořený mýtus novodobé české státnosti. Kdo kontroluje minulost, ten ovládá i přítomné volby a tím i politickou moc. K tomu potřebují od ÚSTRku přístup do archivů, peníze, možnost publikace, přístup do médií a účinnou kontrolu práce profesionálních badatelů v ústavu. Budování nového mýtu je natolik důležité, že jsou ochotni tolerovat i politické kmotry z první skupiny, kteří drží nad ÚSTRkem svou ochrannou kápi. Národní spása posvěť i nechutné politické prostředky. Nejsme hlupáci a víme, jak to doopravdy bylo s první skupinou: ale ti bezectní socani jsou na tom ideologicky a intelektuálně mnohem hůř. Spojme se tedy s čertem proti ďáblu, politika přece není o ničem jiném.
- Současné církevní představitele, kteří za komunismu trpěli a nyní si chtějí mocensky pojistit část kontroly nad minulostí. Kdo ví, jaký nepříjemný kostlivec by ještě mohl vypadnout. A navíc si spousta lidí myslí, že církevní hodnostáři jsou zcela zbyteční. Tak jim aspoň ukažme, jak udatně jsme trpěli za komunistů a přitom nenápadně poplivejme ty z nich, kteří nám nejsou po chuti: třeba některé chartisty z reformního komunistického proudu Pražského jara. Placená činnost v ÚSTRku ideálním způsobem propojí věci, které by jinak zůstaly mimo církevní a ideologický dohled. Když jsme trpěli, tak máme právo dohlížet nad minulostí a provádět její kontrolu. A jako slušní lidé to jistě budeme dělat lépe než bývalí přicmrndávači pseudokomunistů z první skupiny; a s tou druhou partou jsme na jedné lodi, protože sdílíme a podporujeme jejich vizi státu a společnosti.

Tento pravicový amalgam pracuje v podivuhodné shodě na brněnském ÚSTRku dodnes. Připomeňme brněnského předchůdce podobné bohubilé činnosti. Estébácký Ústav vědeckého ateismu měl také formovat vědomí národa, i když jiným směrem než po listopadovém převratu. Akademikové,

komunisté a estébáci v něm taktéž pracovali v nerozborné shodě, stačí se podívat na vybrané exempláře současné brněnské katedry religionistiky či filosofie či na komickou historii tohoto dvakrát přejmenovaného a nakonec zrušeného ústavu v dnešní ČSAV. Coby daňový poplatník a bývalý politický vězeň nedobrovolně živím novodobé soudruhy *sui generis*, profesionálně sdružené v ÚSTRku a oddané tvorbě zajímavého ideologického opusu. Novodobí otcové českých dějin se spojili s vybranými pravicovými politiky. Ti podporují v parlamentu a v senátu zákony o minulosti, které dělají z jimi ovládaného totalitního ústavu ideologického soudce nad naší minulostí. Na rozdíl od profesních historiků moderních českých dějin chtějí vytvořit z instituce pochybné profesionální pověsti, a navíc ideologicky zpolitizované směrem ke stranické a k církevní pravici, zcela oficiálního inkvizitora české moderní státnosti. Otázka je nasnadě: Kdo dnes potřebuje ono vsutku všeobecné, neboli „katolické“ spojení postkomunistických politických povalečů, povolných či zastrašených badatelů a ideově nabuzených pravicových věřících? Veřejné námluvy Václava Klause a Dominika Duky poskytují jednu z možných odpovědí.

2. Hradní a katedrální tanec svatého Víta

Téměř 14-ti letý soudní spor kardinála Vlka o vlastnictví katedrály měl pro jeho aktéra hodnotu jiného druhu než pro jeho nástupce. Kardinál chtěl ukázat symbolickou cenu práva a spravedlnosti na příkladu, který se pro něj stal klíčovou záležitostí, bohužel velmi nešťastně zvolenou. Uznáním tohoto vlastnictví by se katolická církev stala katedrálním symbolem země. Současně by explicitně, tj. *ex cathedra* manifestovala morální právo na majetek protizákonně zkonfiskovaný komunistickým režimem. Bývalý arcibiskup narazil jednak soudně a jednak lidsky. Katedrálu nikdy nebudovala církev jen ze svých prostředků, ale i královská moc, a nakonec ji dostavoval ve 20. letech i československý stát. A sekularizovaní občané Česka považují katedrálu za symbol české státnosti, z níž církev neoficiálním plebiscitem prakticky vyloučili. Za této situace začal jednat nový pražský arcibiskup zcela odlišným způsobem. Jeho pokus o začlenění církve do nového mýtu o polistopadovém zakládání státnosti dostal fatálně kolaborující charakter, na rozdíl od Vlkovy katedrální pozice nesmiřitelné s tehdejší ideologií ODS. Připomeňme si dosavadní etapy Dukovy pravicové konverze.

- Duka jasně deklaroval svou ideologickou preferenci v jednom dřívějším rozhovoru ([21. února 2010](#)), kde chválí Klausův pravicový postoj a omlouvá jeho milenky: „Konzervativní politik neznamena, že je to politik ve všem dokonalý. A za druhé je třeba si uvědomit, že hodnoty, které představuje konzervativní politika, jsou nutné.“ O zlodějnách (či milencích) nepadlo v rozhovoru ani slovo. Duka v článku obhajoval volbu Klause jako prezidenta a jasně prohlásil, že za ni nepřímo loboval i jako biskup. V rozhovoru vůbec nezmínil sociální charakter státu či obecné sociální určení naší *res publica*. Toto téma zůstává v Dukových projevech totální Popelkou až dodnes. Jsme přece ve slušné společnosti nás, pravicových ideologů a osudem či Bohem vybraných vůdců národa. A našemu milovanému lidu připravíme takový úděl, jaký si zaslouží.
- Spor o katedrálu byl okamžitě urovnán díky nadstandardním vztahům s prezidentem Klausem. Arcibiskup Duka hned v prvním katedrálním kázání ([11. 4. 2010](#)) deklaroval svou ochotu pojímat dějiny stejně konstruktivně jako Hradní zeměpán: "Je naším úkolem dnes, i v této zemi, změnit dějiny vítězů a poražených na dějiny tvůrců a stavitelů." Všichni tvoříme stát a jeho dějiny, pravil smířlivě nový arcibiskup. Někteří sice lží a tunely, ale buďme velkorysí jeden k druhému. Toto amorální gesto pravice vysoce ocenila a noví mocipáni ihned

pochopili, že církev nyní vede jejich potenciální spojenec. Katedrála začala plnit nový symbolický význam. Dukovi nejde o symbolismus morální očisty jako Vlčkovi, ale o podepsání dvojí smlouvy mezi církví a státem, která jednak uzákoní novou formu odškodnění a jednak diplomaticky uzavře dohodu mezi Vatikánem a Českou republikou. Jenže ODS a přífašené pravicové strany vědí první poslední o získávání majetku a o balamutění všeho druhu. Duka se pustil do riskantní hry, v níž neprohraje jen on osobně, ale především církev jako celek.

- Druhý incident už byl jen logickým důsledkem předešlé pozice. Nelze sloužit dvěma prezidentským Václavům najednou. Proto byl na slavnostní bohoslužbu do katedrály na den 17. listopadu 2010 pozvaný jen ten, který s listopadem neměl nic, ale vůbec nic společného. Komentoval jsem tuto církevní volbu ve svém [sloupku z listopadu 2010](#). Faktickým vyloučením Václava Havla z katedrály na symbolické datum české státnosti začal nový arcibiskup hned od počátku svého působení budovat nový zakládající mýtus státu v aktivní spolupráci s Václavem Klausem. Vinou jeho ješitnosti a velikášství si nový arcibiskup musel vybrat. Jistěže mohl pozvat oba, ale to neudělal, protože chtěl doopravdy jenom jednoho z nich: toho, s nímž nikdy nemohl sedět na Borech. Klaus je mistr v politickém manévrování a v různých formách nátlaku. Duka se mu aktivně poddal a provedl cenzuru své osobní historie. Tragédie tkví v tom, že ji provedl jako pražský arcibiskup, tedy jménem celé české katolické církve, a to na zcela symbolickém místě a při zcela symbolickém datu. Ideolog Duka vyloučil ze symbolického zakládání státnosti samotného tvůrce listopadové revoluce preferenčním pozváním Klause do katedrály 17. listopadu 2010.
- Každému teoretikovi dějin je jasné, že katedrální inscenace v režii Hradu a Pražského arcibiskupského paláce posvětila dějinnou fikci, která nemá oporu v reálném průběhu historie. Oba dva aktéři dobře věděli, co činí. Katedrála začala sloužit novému mýtu české státnosti. Začal nový tanec svatého Víta v zajímavé režii trůnu a oltáře, z níž byl hned na počátku vyloučen excelentní zástupce občanské společnosti. Protože jsem byl na Borech ve stejné době jako Havel i Duka a také znám oba aktéry, celá věc se mne dotýká i osobně. Připomeňme si v této souvislosti slavnostní *Te Deum* kardinála Berana, kdy žehnal novopečenému prezidentu Gottwaldovi ve svatovítské katedrále dne 14. června 1948. Jenže Beran nové moci požehnal, ale pak proti ní protestoval. Pravicový Duka nemorální moci požehnal a prozatím s ní aktivně spolupracuje nastolením symbolické účinnosti dané přímo od svého arcibiskupského stolce, čili *ex cathedra*.

Urovnaný spor o katedrálu se stal místem nové aliance mezi trůnem a oltářem. Oba aktéři tohoto katedrálně registrovaného partnerství deklarovali zásadní ochotu jít proti disidentskému odkazu Václava Havla a tím i proti činnosti všech aktivistů, kteří za Havlem stáli v předlistopadových a v listopadových časech Občanského fóra. Heslo nových tvůrců českých dějin je úplně jednoduché: OF zemřelo, ať žije ODS! Pravice získala církevní posvěcení při budování nové české státnosti, a to za cenu aktivního vytěsnění dějinné role Občanského fóra. Svatovítská katedrála začala sloužit jako nová státní instituce, v níž se tiše celebruje upravená verze českých dějin novozákonním stylem „nové víno do nových měchů“ (Lk 5,38). Aktivita ÚSTRku a oficiální postoj církve se fatálním způsobem shodly na cenzuře minulosti ve jméno nových mocipánů. Vyloučením skutečných tvůrců novodobé české státnosti nutně vznikla mytická verze českých dějin, v níž historická pravda tvoří zástěrku jiných zájmů. Církevní kníže Duka a sekulární mocipán Klaus začali rukou společnou budovat nový mýtus o české státnosti, který vychází ze zajímavých ideologických pozic. Oba veřejní činitelé potřebují

katedrálu proto, aby národovecký mýtus vybavili účinnou symbolickou silou, a tak jej mohli prezentovat jako současný smysl českých dějin. Tuto fatální volbu stojí za to analyzovat o něco podrobněji. Nezapomeňme, že jsme jejími dobrovolnými, a hlavně nedobrovolnými aktéry.

3. Moudrý vládce aneb nacionální privatizace českých dějin

Píše se rok 2011, stárnoucí Klaus pomalu končí v aktivní politice a prezidentství, blíží se konec jeho pozemské pouti. Stojí před ním poslední úkol všech politických manipulátorů, kteří jako François Mitterrand nebo George Bush mladší nečekají na posmrtné hodnocení dějepisců, ale hledí si zajistit onu „nesmrtelnou slávu smrtelníků“ (Hérakleitos z Efezu, B 29) pro jistotu sami a hned. Náš současný prezident to má poněkud těžší než jeho bývalí západní kolegové, kteří nemuseli přebírat kormidlo po nějaké sametové revoluci. Klausův předchůdce Václav Havel získal zcela nepochybně dějinné zásluhy a tím i nesmrtelnost v české polis. Zasloužil si je zcela evidentním způsobem, navíc v průběhu celého života. Sebeironickou životní bilanci tvůrce českých dějin představuje Havlův vlastní film [Odcházení](#) (2011), který je co do scénáře a hereckých výkonů mnohem lepší než stejnojmenná divadelní hra. Václav Klaus nemůže přejít do sebeironizující role, protože by se tím zničil. A jako totální egocentrik toho ani není schopen. Současný prezident musí na rozdíl od svého úspěšného předchůdce dát velkou část svého života do neprůhledných závorek. Ani jeho dějinné plusy nejsou ve srovnání s Havlem nijak valné. Po listopadu 1989 se mu podařilo vybudovat jednu pochybnou politickou stranu, dvě desetiletí manipulovat českou politiku, a přitom umožnit rozkradení státu. Jeho odkaz již nyní představuje ideologický dynamit, kterým se masakrují jeho vlastní partajní stoupenci. A to sají přímo z naditého prsu ODS, jímž proudí státní finance. Nedej bože pomyslet na to, co nastane po smrti velkého kormidelníka. O svých stranických soupeřích si Klaus jistě nedělá žádné iluze. Pomohl jim k moci, vidí jejich dvacetileté zlodějny a zrady, zná je lépe než jejich vlastní otec. A jeho političtí adolescenti za ním ihned běží při každé vážnější krizi. Z hlediska filosofie dějin zbývá nevěřícímu Klausovi jediná možnost, jak si zajistit onu nepomíjející slávu smrtelníků, pokud pomineme dynastickou posloupnost v jeho vlastní rodině. Odcházející prezident musí vybudovat mýtus nové české státnosti, protože to je jediný dějinný úkol, který po listopadu 1989 zatím nikdo nedal dohromady. Kdo vytvoří nový mýtus české státnosti, ten se ustaví jako skutečný *auctor*, tedy zdroj zakladatelské autority, na níž se musí tak či onak odvolávat všichni, kteří přijdou po něm. Smrtelný Klaus zde a nyní hraje o nejvyšší výhru, které na zemi můžeme dosáhnout. Pan prezident usiluje o pozitivní nesmrtelnost v rámci české polis. Jistěže ji bude mít, jenže o nesmrtelnost hérostratovského typu příliš nestojí. Proto musí vytvořit nový zakladatelský mýtus českého státu, v němž bude zcela pochopitelně hrát hlavní roli. Je to úkol hodný jeho kosmického ega, protože skutečná historie mu mnoho kladných zásluh přiřknout nemůže. Proto si musí svou nesmrtelnost pojistit a zmanipulovat vlastními silami, což ostatně dělal vždy a všude. Kostky jsou vrženy, fatální nutnost mytologické tvorby je dána smrtí a výbojem panovačné vůle konfrontované s vlastní konečností. Prozkoumejme, jak chce pan prezident dostát tomuto nejvyššímu poslání, které si sám uložil a jež plní s maximálním úsilím a péčí.

Podívejme se nejprve na strategické spojení, s nimiž může budovat mýtus české státnosti. Jistěže to není jeho vlastní strana: do jejího vedení si vybral slušné soupeřníky mdlého ducha nebo naopak jedince intelektuálně čiperné, leč zcela bezcharakterní. Mnoho charakterních partajníků postupně zklamaně odešlo nebo byli odejiti. Po dvaceti letech politikaření a zlodějen jsou modré straky v národě zcela provařené. Některé z modrých politiků znechucení voliči masově vykroužkovali na kandidátkách, a tím je odstavili od přímé moci ve státě. A tož tak ne, soudruzi. Klaus musí na lid působit otcovsky a konejšivě. Zakladatelský mýtus musí být nesen spontánně, nikoliv penězi a

přímým nátlakem. Krátkodechý oportunismus a trvalá věčnost se prostě nesnášejí. Glorifikace mateřské ODS jako zakladatelky českého dějinného mýtu tedy nepřipadá k úvahu. Na to má příliš komplikovanou minulost a nyní vzbuzuje obecnou nelibost v lidu. Nakonec i její dvacetileté slavení ukázalo, že její minulí a současní vůdci se nemohou ani postavit vedle sebe na jednu tribunu, což se bývalým komunistům dařilo i na každoročních prvomájových přehlídkách. Odhaduji, že Klaus je ochoten ve jménu vlastní nesmrtelnosti svou rodnou ODS klidně hodit přes palubu i s jemu oddanými pohrobky, pro něž ztělesňuje náhražkového otce. Ale nepředbíhejme událostem. Další skupinou jsou ideologičtí přátelé, kteří s ním oddaně drželi v časech zlých a nyní jsou odměněni přímým či nepřímým vlivem na chod veřejných věcí. Tato skupina je dosti různorodá, viz například volné společenství přátel v bývalých radách ÚSTRku či současné ideologické vedení ústavu. Lidský potenciál nutný ke kapitalizaci soukromé nesmrtelnosti dále najdeme v pravicových institutech všeho druhu. Kolem nich se soustředí mikrokosmos přímých či nepřímých stoupenců nové české státnosti, které zdáli následuje mnoho dalších souputníků pilně pracujících na společném díle. Jsou to vesměs hodní lidé, někteří dokonce i čestní a chudí, což je maximálně třeba v kritické situaci zlodějen a jiných nepříjemných afér. Vždyť peníze a vliv už máme, nyní se hraje o ideje a o nesmrtelnost. Obojí je zcela nedostatkové zboží, zvláště v české současnosti. Další klíčovou skupinu již Klaus musí platit a ovládat přímo. Jde o jeho zaměstnance na Pražském hradě a v přilehlém mediálním okolí. Tito hoši vynikají paranoidním viděním reality, protože svět prý ovládají temná spiknutí kohokoliv s kýmkoliv. Hradní souputníci temným hlasem prorokují pád Evropské unie; pilně připravují Armagedonskou bitvu za nacionální stát; nenávidí vtípné a veselé demokraty; sestavují a průběžně aktualizují [seznamy pravdoláskařů](#), které je třeba mít pod veřejným dozorem. Připomeňme, že fašismus 30. let a následně i komunismus dal tyto škodlivé elementy také nejprve na seznam a po svém vítězství i do převýchovných ústavů, kde je až do jejich smrti léčil terorem a nucenou prací. Tito placení profesionálové tvoří oddané stoupence pravicově-fašizujících idejí napojených na nacionální modely státu z 19. století. Klaus tyto profíky systematicky protlačuje na důležité posty náměstků a tzv. „poradců“ do ministerstva školství a kultury a podobně. Dělají tam přesně to, co mají, my je za to platíme z našich daní. Mnozí z nich jsou navíc aktivní křesťané, kteří upřímně věří na nacionální ideje Hradu.

Klaus postupně vybudoval indoktrinační systém, který se co do své struktury velmi podobá totalitnímu systému, tak jak jej popisuje Hana Arendtová. Olupejme jednotlivé slupky prezidentské cibule. V jádru systému dlí jeho veličenstvo Ego jako přímý tvůrce české státnosti; pak následuje hradní klika zmatených služebníků, kteří za výplatu a z přesvědčení živí mýtus neomylného Zachránce a Spasitele národa. Nedávno jsem zažil vystoupení jednoho jejich adepta na zcela nevinném setkání vysokoškolské katolické mládeže a stačilo mi to na zbytek života. Další vrstva se skládá z jeho ideových stoupenců mezi akademiky a mezi pravicovou inteligencí, kteří uvěřili Klausovi v časech zlých a budou tak činit i nadále: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života,“ (Jn 6,68) Tato vrstva již funguje jako nárazník mezi světem a národním vůdcem díky umně utkané síti mediálních vystoupení, konferencí, časopisů a různých příležitostných publikací, neustálých televizních vystoupení, veřejných přednášek atd. Všechny aktivní vrstvy cibule musí sdílet alespoň základní články Klausova kréda. A tož si vyjmenujme základní body nové nacionální věrouky.

- Klausova éra vlády v letech 1990-1996, tj. před vstupem do Evropské unie, znamenala vrchol novodobé české státnosti. Světové spiknutí eurokratů a jiných plutokratů způsobilo, že Klaus *musel* jako premiér České republiky dne 23. ledna 1996 oficiálně předat žádost o vstup do Evropské Unie. Náš milovaný vůdce sice prohrál jednu bitvu, ale my za něj vybojujeme

vítěznou válku. Ergo kladívko: nacionální stát znamená, že se politicky uděláme sami pro sebe a vrátíme se do zlatých časů Koženého, Krejčíře a české vekslácké privatizace.

- Česká státnost znamená boj proti všem neblahým živlům, které nás chtějí integrovat do vyšších nadnárodních celků a organizací. Máme být integrováni pouze do neviditelných mocenských struktur, s nimiž se my, vyvolení vůdci, můžeme v klidu domluvit. Nový mýtus znamená balkanizaci a návrat k ruským poměrům a de facto i k předlistopadovému nomenklaturnímu režimu. Ergo kladívko: nacionální stát znamená, že podnikatelské elity, které vytunelovaly ekonomiku i českou politiku, budou v této zemi vládnout věčně, a to s pomocí nacionální doktríny nového Tatíčka z Hradu. Proto jsou také ochotny celý cirkus aktivně platit.
- Svět ovládly nebezpečné ideje globalizace, světového komplotu financí (sic!), a nového světového řádu. Jejich vinou se Česká republika vzdálila ideovým hodnotám, které stát nesly při jeho vzniku pojatého jako návrat do libovolné mytické minulosti: mocnářského austro-katolicismu; českého nacionálního fašismu; obrozeneckého mýtu F. L. Věka či svůdné venkovské babičky od Boženy Němcové. Ergo kladívko: nacionální stát znamená, že se k tobě zlaté časy opět navrátí, milý lide český. Pochopitelně se postaráme o to, aby se zlaté časy nikdy nenavrátily k tobě, lide romský, vietnamský, elitářky-intelektuální, osvícensky-kritický, levicový atd. Litanii si po libovůli doplňte dlouhým seznamem pravdoláskařů, občanských iniciativ a národnostních menšin.

Nový mýtus české státnosti pojatý konzervativně-nacionálně se opřel o destruktivní ideje, které Evropu zavedly do dvou světových válek. Hradní krédo vědomě vytváří mytologii Hésiodova zlatého věku, který postupně upadá v dalších pokoleních. Mýtus zlatého věku pod vládou krále Ječmínka či moudrého panovníka Václava funguje jako celospolečenská náhražka, která úspěšně zaplňuje prostor chybějící filosofické a historické reflexe o české státnosti. Vezměme to z pozice pana Nováka. Čím déle jsme v demokracii a v EU, tím se nám daří hůře a tím větší zloději nám vládnou. A pochopitelně se tím více zálibně ohlížíme zpět, do doby divoké privatizace či do doby bývalého komunismu. České upadání pokračuje v současnosti tak rychle, že je měřitelné v řádu měsíců, nikoliv desetiletí jako dříve, když ještě bylo z čeho krást. Síla nového mýtu o zlatém věku 1990-1996 může být tak silná, že nakonec zatlačí z mysli lidí i zdivočelou privatizaci. Nahrávají tomu i další okolnosti. Bývalí Klausovi pomocníci jako Tříška, Ježek, Kočárník a další jsou sami plně namočení v privatizačních tunelech a navíc se vrhli na hrabání majetku a vlivu. Tím přestali být ideologicky nebezpeční, protože se z oportunistických důvodů zdrželi vší kritiky. Klaus tedy nemá žádné význačné odpůrce z jím mytizované doby, pokud nepočítáme Václava Havla. Opakovaný premiér a prezident Václav Klaus naši budoucnost efektivně ničil posledních 20 let. A jeho ideologičtí pohrobci v tom aktuálně pokračují tím, že pilně mytizují její nejhorší etapu jako zlatý věk českého národa. A nynější zlá doba jako přímý důsledek Klausovy politiky jim přitom skvěle nahrává. Pan Novák nyní opravdu ví a může i ekonomicky doložit, že dříve se měl mnohem lépe. Člověk se fakt nestačí divit, jak perfektně funguje sebenaplňující proroctví o úpadku zlaté doby.

Mýtus zlatého věku tím pokročil o další stupínek, protože úspěšně neutralizoval negativní dopady klíčového období české státnosti 1990-1996, které je třeba systematicky mytizovat a pozitivně spinovat. Celá propaganda spočívá v tom, že se najde náhradní nepřítel, který na sebe svede agresivitu a hněv oklamaneho lidu prostého, a nyní již také pořádně zchudlého. Tímto obětním beránkem v ritualizované ideologizaci násilí (viz René Girard) se stala Evropská unie a proces celoevropské integrace. Dříve to byli pochopitelně komunisté, ale s těmi se pravice a samotný Klaus při opakované prezidentské volbě paktovali tak dlouho, že to přestalo být politicky uvěřitelné.

Navozeným politickým manicheismem vzhledem k ďábelské EU se vcelku úspěšně odklonila pozornost od vytunelovaného státu k vnějšímu nepříteli, který je pojat v černo-bílém scénáři absolutního kosmického zla. Proti zlovolné a zákeřné EU, která nahradila bývalé komunisty, stojí síly národně čisté a zcela ušlechtilé. Pochopitelně, presidentovým mužům a přidruženým institutům nic nebrání v tom, aby tento mediální cirkus provozovali přímo za peníze z evropských fondů. Diabolizací Evropy, komunistů, levice, a v podstatě jakéhokoliv ad hoc vybraného nepřitele lidu se musí v kolektivní paměti neustále vytěšňovat nebezpečná vzpomínka na Klausovu zpackanou privatizaci. Ta umožnila nástup nových tunelářských elit, které nyní přes zkorumpované partaje všeho druhu ovládají stát. Úspěšné prosazení mýtu o zakládání státu proti odvěkým silám zla úspěšně plní společenskou a ideologickou funkci novodobé pohádky o státě, neboli zakládajícího příběhu (*récit fondateur*) nové národní mytologie.

Boj proti kosmickému zlu prozatím nazvanému „Evropská unie“ má najít tolik potřebný smysl pro přítomnou epochu české státnosti. Tento úkol je zásadní povahy, protože zmíněná epocha byla za skutečně Klausovy vlády čistým nesmyslem. Ovládaly ji totiž iracionální síly chtivosti, destrukce a egocentrismu, které nelze zdůvodnit v zájmu *res publica* vedené demokraticky a racionálně. Devastaci veřejné věci za éry 1990-1996 nelze vysvětlit racionálně, přinejmenším nikoliv tak, aby to pro Klause vyznělo pozitivně. Proto se pracuje na mytickém vysvětlení státnosti, které idealizuje zlaté časy panující v Česku před vstupem do EU. Pokud vás zajímá předobraz tohoto mýtu, zalistujte si v Platónově dialogu *Politikos*. Hradní a platónská bajka navazuje na Hesiódův mýtus o zlatém věku. Líčí ideální stav obce pod mytickou vládou boha Kronose, jenž vytvořil dokonalý *welfare-state*, v němž lidem nic nechybělo ke štěstí (268^d-274e). Tímto ideálním politikem je pochopitelně současný vládce z Hradu, který projde očištnou mytizací spojenou s kontrolovaným zapomením obecní čili politické minulosti. Proto se pilně hledá mytické vysvětlení, které obejde demokracii a nastolí novou vizi státu silné neviditelné ruky, která nás povede ke kolektivnímu štěstí. Dobrý prezident Václav vědomě buduje svůj mýtus poutěmi na Sněžku, Říp či do svatováclavské Staré Boleslavi. Z titulu své funkce se nemůže zcela vyhnout ani demokratickým tradicím daných T. G. Masarykem či politiky Pražského jara nebo událostmi kolem 17. listopadu. Jenže tyto tradice mají tu nevýhodu, že jejich bližší zkoumání by způsobilo totální rozklad nově budovaného mýtu o zlatém věku české státnosti, který nám spadl z nebe díky Klausovi, iracionální klíce dějin a neviditelné ruce trhu. Jenže věci nejsou tak jednoduché. Mýtotvorci musí najít i jiné spojence, kteří taktéž nevěří na demokracii, a navíc mají v ruce další nutnou komponentu útěšné pohádky o budování státu. Klaus se musel obrátit na církev svatou katolickou, aby do své mytologické skládačky doplnil poslední důležitý bod, totiž prvek duchovna a mystiky. Jak jsme již viděli, symbolika katedrály v tom hraje klíčovou roli.

4. Moudrý arcibiskup aneb katolická nacionalizace českých dějin

V hierarchické církvi máme přesvědčených politických demokratů jako šafránu, což vím z vlastní smutné zkušenosti. Demokratický deficit katolické hierarchie (tj. nikoliv laických věřících) je dán z různých důvodů. Jistěže v tom hraje velkou roli samotná hierarchická struktura církve, její patriarchální a gerontokratické rysy, nedostatek kvalitního humanitního vzdělání, kněžské ghetto, osamocení celibát a trvalé břemeno pastoračních starostí, které máme vinou rozpadajících se kostelů a mizejícího stáde. Navíc už přestáváme rozumět době a v duchu hierarchicky založené mentality spoléháme na naše biskupy, že mají lepší hlavu než my. Nelehké přemýšlení o politice a době nechť si laskavě vezmou na sebe naši šéfové, vždyť proto si Řím vybral ty nejlepší z nás, schopné pást svěřené stádo. Psychologie utahaného a nyní i platově poniženého kněžstva ovšem nevysvětluje

všechno. Mnohem důležitější je antidemokratické dědictví českého a moravského katolicismu, které zásadním způsobem poznamenává naši přítomnost. Vyjmenujme v kostce jeho hlavní kořeny.

- Českou otázku v pojetí katolických integrálních nacionalistů nyní reprezentuje strana *Právo a spravedlnost (PaS)*, která představuje amalgam nejrůznějších politických uskupení a katolických institutů a hnutí. Tradicionalisté pracují s mýtem církve před II. Vatikánským koncilem, ctí svatováclavskou tradici absurdně navázanou na odchod z EU, pilně potírají projevy demokracie v církvi. Pasovci usilují v politice návrat před První republiku, kterou v neblahém roku 1918 založili zednáři a jiné živly. Podobný program najdeme před Druhou světovou válkou v časopise *Národní obnova*, v němž katolický spisovatel Jaroslav Durych odmítl „škodlivé ideje“ liberální demokracie a humanitních ideálů reprezentovaných Masarykem. Z této doby se také datuje obdiv ke španělskému diktátorovi Frankovi (nyní k Reaganovi či Bushovi mladšímu), kteří úspěšně vedli křížácké tažení proti komunismu. Pokud se vrátíme ke struktuře prezidentské cibule, pak je jasné, že tyto antidemokratické až fašistické katolické kruhy tvoří přímé podporovatele a šířitele novováclavského mýtu.
- Další historicky daný demokratický deficit katolické hierarchie tvoří odstup od Charty 77 a od jejich komunistických signatářů. To jsem zažil mnohokrát na vlastní kůži jako katolický laický aktivista, hlavně v prostředí duchovního hnutí Fokolare, z něhož pochází většina dnešních biskupů. Také v povědomí kněží odsouzených v procesech 50. let zůstali komunisté navždy vězet ve svých ideologických či skutečných hříších. Manicheistický scénář dobra a zla je totálně nebiblický, ale o to více účinný v realitě. Pronásledování kněží z 50. let navíc nikdy pozitivně nepřijali ani Pražské jaro 1968 ani disent, který následoval po Husákově normalizaci. Výsledkem byla celková desorientace kněžstva po listopadu 1989, což jsem viděl ve funkci krajského volebního zmocněnce Jihomoravského OF. Samet připravovali po desetiletí právě ti demokratičtí aktéři, k nimž se církev nechtěla před listopadem znát nebo je k vlastní škodě ignorovala. Z této doby znám i opatrný postoj Dominika Duky k některým signatářům Charty a dalším opozičníkům. Jistě, tehdy si každý mohl vybrat, s kým bude dělat samizdat či jinou „protistátní“ činnost. Výsledkem tohoto demokratického deficitu však byla narcistní církevní sebestřednost, která dnes nahrává nejrůznějším manipulacím a mýtům.
- Dalším deficitem byl oficiální výmaz paměti ohledně tajné či neoficiální církve, která působila na úrovni dělnických kněží. Ideálem se po listopadu 1989 stalo pilné farářování a seminář 19. století, který až do svého pádu v roce 2000 skvěle reprezentoval dogmatik Václav Wolf uvnitř pražské arcibiskupské kněžské líhně. Vychoval celou řadu nadšených a upřímných kněží, jejichž demokratický deficit dnes bije do očí. Z titulu své funkce ovšem tvoří přirozené tvůrce veřejného mínění, a tím dále prohlubují nedůvěru v demokracii u laických věřících. Církev sama od sebe uvalila *damnatio memoriae* na jedno z mála pout se světskou realitou, které jí dávalo vysokou společenskou prestiž a morální autoritu. O to méně rozumí dnešním běžným starostem a sociální politice.

Oficiální církev instaurovaná do svých pozic po listopadu 1989 odmítla reflektovat svou nedávnou dějinnou zkušenost. Místo toho zvolila laciný antikomunismus, mediální opěvování kněží-hrdinů a jejich nekritický kult. Zvolení Duky pražským arcibiskupem jen potvrdilo, že katolická církev optovala pro návrat zpět do ideového gheta předválečného katolicismu. Ve zvolené roli oběti pak měla co dělat, aby mediálně zvládla skandály spojené s kolaborací svých význačných spolupracovníků a členů *Pacem in Terris*, z nichž mnozí dlouhá léta zůstávali ve veřejných církevních funkcích i po sametové

revoluci. To vše jen přiživovalo různé spiklenecké teorie, kterým se my kněží tak rádi oddáváme. Výsledkem této asociální a nedějinné pozice bylo odtržení katolických hierarchů od reality, dnešní neschopnost reflektovat skutečný stav české společnosti, antievropský a antiliberální komplex. Mnohým katolickým aktivistům šlo o před listopadem a po něm o jediné lidské právo, totiž o právo na svobodu vyznání. Současný pan president jim toto právo nijak nenarušuje. Ideově omezení církevní představitelé hodili zbylá lidská práva, hlavně ta z [Evropské sociální charty](#), prakticky přes palubu. Tím se sami odřezali od sympatizující levice, která četla papežské sociální encykliky a nyní nevěřičně hledí na současnou nečinnost českých a moravských biskupů při demontáži sociálního státu.

Není divu, že mýtus o zlatém vládcí Václavovi z Hradu se stal v katolických kruzích oblíbeným hitem. Zvláště po smutném rozčarování z faktu, že ten první demokratický Václav hned po odchodu do civilu přestal chodit do kostelíka a zve si do Prahy tibetského dalajlámu a další pohany. Demokratický deficit se projevuje nedůvěrou v liberální hodnoty, které naopak jasně deklarovala polistopadová česká společnost v čele s Václavem Havlem, nikoliv ovšem Václavem Klausem. Tento duchem zcela antidemokratický pán se tudíž stal přirozeným přítelem národoveckých katolíků, neb máme společné a mocné nepřátele, totiž všechny ostatní demokratické občany. Biskupové a kněží sice extrémně pravicové ideje přímo nepodporují, ale také proti nim nijak aktivně nevystupují. V katolické církvi vznikla šedá zóna pravicového katolického fašismu italského či frankovského typu. Jeho zastánci tvoří živnou půdu nového mýtu o české státnosti, z níž bude definitivně vyloučena bezbožecká liberální demokracie. Vždyť je lépe, aby tato idea konečně umřela za lid. Církev prý potřebuje smlouvu o majetkovém vyrovnání a také smlouvu s Vatikánem, proto je lépe mlčet a táhnout s Dukou a s Klausem za jeden provaz. Katolická nacionalizace českých dějin tedy představuje ideální živné prostředí, v němž je možné kultivovat novováclavský mýtus o zlatém věku moderních českých dějin. Spojení trůnu a oltáře představuje kýžený cíl, který ovšem definitivně pochová moderní liberální demokracii. A nezapomeňme, že Klaus v tomto zatuchlém katolickém rybníku neloví sám, přidali se k němu i američtí pravicoví extrémisté z křesťanské větve republikánské *Tea Party*. Mnozí katolíci prostě ztratili kompas a jdou buď na Balkán, do Ruska nebo do Ameriky.

Měli bychom začít v katolické církvi kriticky přemýšlet, už je opravdu načase. Aktivní katedrální produkci klausovského mýtu o novém zlatém věku ztrácíme poslední zbytky sympatie, kterou do nás občanská společnost ještě vkládá. Za sebe očekávám v blízké době silné sociální nepokoje a možná i generální stávkou. Naši hierarchové pak budou stát před rozhodným národem s holýma rukama a Klaus v roli chytré horáky jim přitom nijak nepomůže. Jeho mytologie je úplně mimo mísu, což se snaží ukázat i tento článek. Po zkolabování tunelářské trojkoalice se sečtou škody a bude se hledat nějaký obětní beránek, kterého ochotně nastrčí různí demagogové. Soudní občané pak začnou znovu budovat solidární a sociální stát západoevropského typu. Viz moji studii o [ideologii občanských iniciativ](#), které po ztrátě důvěry v klasické politické strany snad budou hrát v budoucí rekonstrukci společnosti rozhodující roli. Doufejme, že projdou svým úspěšným křtem v krajských volbách za dva roky a pak se společně rozhlédnou i po důstojné celonárodní roli. Jejich vstup do parlamentu by totiž nastolil skutečný příběh o smyslu českých současných dějin, a to ve shodě s pravdivým smyslem listopadových událostí.

Duben 2011

www.umlaufoviny.com

Blanické vojsko dnes (28. 9. 2012)

Je svatého Václava, státní svátek, slušný člověk se neopíjí a tzv. „cenově citlivý“ občan na to u nás může umřít. Proto máme ti i ti dostatek volného času a věnujme se oslavě české státnosti. V minulém článku jsem psal o [Klausově strategickém obratu](#), protože je jediný machiavelistický politik mimo charakter a mimo morální zábrany. Na rozdíl od ostatních českých politických ukoptěnců jedná v krizi, protože ji vidí včas. Tím hůř pro nás, občany, neb Klaus není demokrat. Jeho machiavelismus slouží nikoliv k udržení demokratické vlády, ale přivodí její rozklad. Snad bude důstojným nástupcem mladý začínající státník jménem Jiří Dienstbier, s jehož otcem jsem seděl na Borech. Z dosavadního prezidentského zvěřince je to prozatím jediný prezidentský kandidát, který má státnickou (tj. nejen politickou) budoucnost. Zatím se totiž nedal nikým koupit, dokonce ani zloději ve vlastní partaji. Kdo je slušný, není vydíratelný.

Ale k věci. Vykládali jsme si o současné politice s jednou známou, která vidí věci podobně jako já. Byli jsme spolu léta v disentu, ve volném čase dělá pro Dienstbierovu prezidentskou kampaň. Tato chytrá dáma běduje, že „mladý Dienstbier“ zatím stranicky žabaří, místo aby státnicky jednal. Máme státní a církevní svátek a shodou okolností se situace láme stejně dramaticky jako kolem listopadu 1989. Jenže s tím rozdílem, že to nikdo nevidí a ani vidět nechce nebo nemůže. V minulém článku o [Klausově oslí serenádě](#) jsme nastínili základní Klausovu strategii, skrze kterou se hodlá stát tatičkem zachráncem. Nyní se dále podívejme na politické rozcestí, do něhož jsme se dostali na podzim osudového roku 2012.

Každý soudný čtenář oficiálních novin a ČTV cítí, že placené mediální klaky jsou už týden bezradné. Proč? Inu proto, že se pohrbívá jedna éra české demokracie. Jenže prozatím nikdo neví, kdo bude sloužit zádušní mši, kdo bude kázat a kdo odnese kostelní kasičku. Proto všichni hloupě žvatlají pro lid, neb nechtějí riskovat. Jenže v době státních krizí vítězí jen ten, kdo jedná. A zatím jedná pouze Klaus, což jsme už psali.

Klausovo letošní poselství ze [svatováclavské pouti 2012](#) je zcela jasné. S katolickými biskupy mluví jednou řečí: Hodnoty především! My, čestní a ušlechtilí vlastenci, budeme budovat naši malou, ale přepevnou a ušlechtilou nacionálně-národní demokracii. A to rozpadajícímu se Západu navzdory. Klausovo pojetí demokracie tedy mlčky vylučuje USA a EU. Ruský východ v teokratické celebraci pochopitelně zmíněn nebyl, odtud světlo teprve vzejde. Jaké kostky jsou vrženy? Kdo a jak slaví zádušní mši za českou demokracii?

1. Hlavní celebrant a kazatel zádušní mše

Jeho blahorodí Václav Klaus, jak jinak. Zapojí do hry česko-ruské oligarchy. Těm zatelefonuje Putin z Kremli a vysvětlí jim, že do 48 hodin budou žebráci, pokud nezaberou a tak či onak se nepřipojí k proruskému činovníkovi na Hradě. Navíc je třeba zkrotit i české mafiány. Není možné přejíždět lidi na přechodu a zaplatit za to [melounem z nakradeného](#). Čeští oligarchové a mafiáni dostali křídla tak mocná, že se musí přistříhnout jako to udělal Putin se zavřeným Chodorkovským či s exilovým Berezovským. Teď musí nastoupit autorita státu, hodnoty a tak. Jsme na samém dně, slepneme a umíráme [nedostatkem státu](#). Pokud lidé ztratí i tu zbylou desetiprocentní důvěru ve stát, pak bude Klausovi jeho politické umění houby platné. Jeho klika musí jednat. Jinak jim hrozí, že přijde dělnická strana jako nyní přichází v Ústeckém kraji, [politické laboratoři](#) České republiky.

Mezitím je třeba přes klaku ódéasáckých pochopů okopat Nečasovi kotníky, vyvolat vzpouru ODS v krajích a způsobit pokles volebních preferencí v již nemilované straně. Nečas padne v krajských volbách a jeho pád bude malý, téměř neviditelný. Tatíček se svou politickou a oligarchickou suitou vystoupí a řekne, že vláda bezcitných, asociálních plutokratů nemá místo v soucitné státnické vládě poslední záchranu lidu, státu a globálního neoteplování. Je třeba myslet a jednat pro lid, pro stát, pro vlast a tak. Máme přece toho svatého Václava, že ano. A připomeňme naši podobnou analýzu [psanou v dubnu 2011](#), kdy Klaus dal do pohybu kola nacionalismu, aby pohnul s českou politikou. Co musí vykonat Klaus v situaci, kdy se láme povaha českého státu?

1. Musí zničit unylé Nečasovce, které je třeba odstříhnout od nakradených peněz (rozkradené zdravotnictví, důchody, vysoké školství atd.). Peníze jsou příliš vážná věc na to, aby šly do kapes neoliberální škodné. Nejprve by vybudovali rodinné dynastie jako Bushovci nebo Kennedyovci. Pak by za nakradené prachy z privátních fondů zřídili partajní oblbovací mašinérii na americký republikánský způsob. USA není náš vzor: čo bolo to bolo, možná před měsícem. Teď, po krachu neoliberalismu, máme jiné vzory a budeme budovat jiné impérium. Klaus to pochopil z vládnoucí klaky jako první. Proto dělá sólo českou politiku už dvacet let.

2. Je třeba vybudovat se Zemanem, Lidem a přeběhlíky a gaunery všeho druhu frontu národní spásy. Jejimi ekonomickými vůdci nebudou krajští a ministerští zloději posledních dvaceti let, ale úctyhodní čeští oligarchové řízení Kremlem. Ten založil jejich impérium v posledních dvaceti letech a řídí jejich byznys. Českým oligarchům umožnil expanzi na Rusy kontrolovaný Balkán a na Východ, včetně ČEZu a jeho geniálního atomového tunelu zvaného „dostavba Temelína“. Žádný z českých oligarchů nemá zázemí na Západě. Němci nebyli tak hloupí, aby jim prodali strategické podíly vlastních firem. Ruským agentům mluvícím česky nikdo nevěří. Rychlé prachy ze Sazky a tělovýchovné hotely ve Špindlu, to je český ideál podnikání. Zato Rusové například ČEZu umožní vývoz energie nebo jiných českých produktů na jimi kontrolovanou Ukrajinu, Bělorusko, Rusko a na Balkán. Radioaktivní svinstvo pochopitelně zůstane u nás.

3. Lid se přidá, protože dostane práci a zůstane mu klasický socialistický stát s jeho vymoženostmi jako zdravotnictví a důchody. Gosudar Putin není zkratkovitý George Bush či Mitt Romney, kteří by si české finance a stát dali k jedné wallstreetové večeři. Nacionální Putin a Klaus musí být sociální, protože mají proti sobě komunisty, nyní zásadní protivníky nacionálního neo-socialismu. Stačí číst německý dějepis 30-tých let, že ano. Česká gubernie bude mít svou humánní správu pod vlastními bojary demokraticky volenými vděčným lidem.

2. Nečasovci aneb nedomrlý pokus o zmizení kasičky

Pojďme k Nečasovcům, kteří by si z probíhajícího pohřbu české demokracie rádi odnesli aspoň tu kasičku. Goldmani a Sachsové hlídající nakradené peníze z české privatizace svým klientům napsali scénář v řeckém stylu. Viz náš [starší článek o Řecku](#) a pozdější dodatek o [hospodaření Kalouska](#). Recept je jednoduchý: vykrást a zničit, pak nechat [eskalovat český státní dluh](#). Zahraniční věřitelé skokově sníží úvěrový rating, tím skokově zvýší úroky ze státního dluhu a poté nařídí výprodej státu přes věřitelské banky. Koaliční borci tu už nebudou a pokud ano, budou šumařit ve stylu "já nic, já muzikant". Bude to stejné, jako když na vás doma vletí exekutor. Ale s tím rozdílem, že politikové volení lhotejným lidem z nás už dávno udělali žebráky. Česká parta hic k tomu dodala bankéřského kandidáta Fischera, který v City bdí nad

dvacetiletými privátními výdobytky modré klaky. Jenže v současné krizi Nečasovcům a Kalouskům pšenka příliš nekvete, a to z následujících důvodů.

1. Nemají na Klause, který je jejich učitel, otec i matka, bratr a sestra, a navíc jim umožnil privatizačně, [koncesionářsky](#) a jinak nakrást. A toto olympské božstvo s bleskem ruské výroby se zahalilo do chmurného hávu rozmrzelosti nad nevděčným pokolením vlastních politických harantů.

2. Američani se zde nebudou angažovat. Jistě by si rádi nakradli, když by to nic nestálo, viz [iniciativa lobbistů USA](#) při privatizaci českého zdravotnictví za Julínka. Jenže oni ví, že s tím je konec. Buď v Česku zvítězí demokracie nebo ruský medvěd, ale v obojím případě americké rýžování skončilo. Placení lobbisté jako Vondra mohou sem tam něco koupit pro armádu, ale to jsou jen drobky z koláče, který bude jíst někdo jiný. Američané jedním telefonem odepsali české neoliberální nadšence horující pro základny a pro útočný radar. Všichni proameričtí šantalové pochopili, že nastal konec. Američané tuto zemi strategicky odepsali, pouze jmenovali velvyslance (nyní maximálně slušného), který má horovat pro ideje demokracie a skutečně bojuje proti české korupci. Má stejnou smůlu jako britský velvyslanec Paxton v předávaném Hongkongu, který začal šířit demokracii zhruba se stoletým zpožděním. Tím je řečeno vše. Nečasovci a američtí Goldman-Sachsové mají malou šanci rozkradnout stát. Obě opačné skupiny (Klaus i demokraté) budou muset myslet a jednat státoprávně a ne koulet ulité prachy na své osobní bahamské konto. A oligarchové dostanou zelenou, aby na zbytku státního jednali ve svém vlastním zájmu, a nikoliv pro americké firmy.

3. Většina obyvatel Nečasovce srdečně nesnáší, až nenávidí. Myslím většinu těch živých, kteří měli štěstí a nepili z láhve okolkované ministerstvem financí. Praktikům neviditelné ruky vlastního trhu tedy nezbyvá než se spolehnout na mediální klaku placenou pochybnými zdroji či živou pochybným bankovním a neoliberálním idealismem. Příkladem budiž svižní psavci z Respektu či bankéřská a ekonomická mediální klaka z různých zatím existujících novin. Jenže tito borci zpívají pouze píseň svých chlebovárců. Stačí udělat prstíčkem „ty, ty, ty“ a pravcoví idealisté jistě půjdou do sebe, protože čas jsou peníze. Těm chytrým to může vydržet, nějaká ekologická nika se vždycky najde. Rusové budou jistě velkorysí. Ekonomicky ničí jen ty, kteří jsou doopravdy nebezpeční. U nás si to soudy vyzkoušely pod soudkyní manžela Íčka ve smetanové kauze, nadávací či opoziční weby zase testovala kauza Svora na Zvědavci. Třídní spravedlnost funguje na obě strany. Pokud se mafiánská kauza dostala do rukou „správnému“ státnímu zástupci, pak za evidentní zlodějny nebyl nikdo a nikde stíhán. Viz zametené trestní podání v [kauze Homolka](#) iniciované i prostřednictvím našeho webu. Stát lze ve velkém okrádat beztrestně, což chce Klaus ukončit. Zato mediální šantaly a ekonomické šašky naopak vidí gosudaři na svém carském dvoře docela rádi. Tomu se říká demokracie a svoboda slova.

4. Šantala Nečas nemá šanci. Po nevyhnutelném neúspěchu v krajských volbách jej Klausova nacionálně-sociální klaka prohlásí za slabého vůdce, nehodného do role zachránce národní spásy. Neoliberálně a grossovsky upřímně myslící Nečas a Němcová skončili, v novém modelu nacionálního neo-socialismu pro ně není místo. Nyní je čas pro chytré gaunery, kteří pochopili, že doba žádá jiné osobnosti. Scénář odchodu může být třeba následující. Nečas, tento perspektivní a snaživý strakař, se po čase zaprodal do služeb plutokratického Bilderbergu, Siónských mudrců či jezuitů, neb je katolík. To víte paní bytná, nikdo není dokonalý, všichni tam kradou a jsou v těch spiknutích. Po pádu krajských zlodějů to už v ODS bude jednoduché. Lid

bude zachráněn Klausovci, protože mu dají práci a chleba. Pasivní Nečasovci mu připraví pouze řecký scénář, a to zhruba do roka a do dne.

5. Nečasovci nebyli schopni se zbavit jasných zlodějů, od nichž se nyní odpoutává Klaus. Ten si ovšem chytře přihrál loyaltitu těch z nich, kteří patří přímo do basy. Test proběhl v kauze Rath, protože sáhla přímo do mocenských struktur. Toto by se nikdy nestalo za časů oposmlouvy. Státně-ctnostný Klaus podržel Lessyho, ale vyhodil ho Nečasův major Kubice Klausovi navzdory. Tam začala otevřená roztržka mezi Klausem a Nečasem. Tatiček-zachránce nyní potřebuje putinovský pořádek a ne privatizační zlodějny. Už je rozkradeno a rozděleno. Kdo to nechce vidět, ten nemá v budoucím vládním cirkusu své místo. A Klaus má všechny trumfy na své straně. Tatiček-zachránce je v současné době jediný pravičák, který prstem ukáže na „zlořády“ jak v socdem tak v ODS. Pak vylétne vzhůru perutným orla letem, ale o tom jsem psal už minule.

6. Klaus jistě chtěl v logice svého působení, aby se po Rathovi pokračovalo v čistce i na straně ODS. Nestačí jen zavřít někoho z opozice a tvrdit, že on může za všechno. Každý přece ví, že pravice kradla dvakrát tolik a navíc dvakrát inteligentněji než sociálně-demokratičtí plebejci. Nyní vidíme, proč se musí pevnou rukou budovat stát a pořádek. Na pravicové frontě bude veselo, bude se vraždit jako u Slavníkovců v roce 995 na svátek svatého Václava. Klaus zařídí, aby parta neoliberálního moravského pluku byla postřílena za potlesku a plivanců osvíceného národa, kterému "nezávislá" média najednou otevřou oči. Nečasovcům nikdo nepřijde na ideologickou pomoc, protože hlavní ódéasáčtí gauneři již přísahali věrnost Klausovi. Jimi osvícený lid konečně otevře oči a pod moudrým vedením Tatička a jeho souputníků pozná své skutečné nepřátele. Ne že bych litoval Nečasovu partu ekonomických zlodějů a ideologických bloudů posbíraných z jednotlivých krajů. Ale s nimi odejde i zbytek pravicového folklóru, na který jsme byli po léta zvyklí.

3. Zádušní ministranti aneb sociálně demokratická oposmluvní zlodějna

Zavřením Ratha major Kubice pokračuje v úspěšném seriálu 30 případů majora Zemana. Platí upravené Švejkovo heslo: „Vinej, nevinnej, berte to po řadě, a hlavně před volbami.“ Pokud máte krátkou paměť, klikněte si na předpolední seriál. Tento major, pardon již ministr vnitra, má slabost pro klohnění [afér kolem zámků](#). Příklad aféry kolem Ratha ukázal politickou nahotu socdem a její neschopnost rázně jednat a strategicky myslet. Socdem není Klausovi soupeřem z mnoha důvodů a na současnou krizi reaguje rychlostí blanických rytířů. Takže pojďme analyzovat socdemácký ministrantský chór.

1. Agenti sociální demokracie v krajích kradou jako straky. A kdo krade, ten je také vydíratelný. Rath jistě patřil k ideologickým oběťm, protože byl na ženské a na moc; majetek a peníze již měl z rodinných zdrojů. Jenže plebejští hejtmani a partajní pochopové z ostatních krajů nemají Rathův formát. Jsou dosud nenakrmení (oni to tak berou, tomu se říká psychologie), a tudíž potřebují hojně krást. Kromě osobností jako Dienstbier, Špidla a pár dalších jsou téměř všichni vyšší činovníci vydíratelní nebo totálně pasivní. Tomu se říká česká politika. Prostě máš složku na Kalouskově finančně analytickém odboru, konto v Londýně nebo na Kajmanech, vládní kšeft sis dohodil vlastní firmě s anonymními akciemi na doručitele u nastrčené obchodní společnosti sídlem na Kypru. Pak máš sice ekonomicky vystaráno, ale politicky jsi poklizený. U žlabu jsou všichni uvázaní na řetěz, to je zlaté pravidlo české privatizační politiky.

2. Klaus či Nečas mají socany spolehlivě na pekáči. ČSSD je z 95% vyřízená partaj, protože je mohou všechny zavřít: legálně a za cokoliv, viz připravená kauza Rath. Poslední skutečná sociálně-demokratická osobnost odporující tomuto systému byl premiér a slušný člověk jménem Vladimír Špidla. Jeho minoritní postavení ukazuje na vnitřní rozklad socdem. Po Špidlově odklizení již nedošlo k žádné politické transformaci partaje. Její kmotrové spolehlivě zničili nebo neutralizovali každého, kdo se pokoušel o nějaké reformy. Tato strana skončila stejně nevyléčitelně jako současná ODS a TOPani.

3. Vzhledem k aktivnímu zachránci-Klausovi jsou socani už teď vyřízeni. On jednal, zatímco oni spali, jako vždy. O komunistech vůbec mluvit nebudu, protože sbírají hlasy jako chytrá horákyňe. Mezitím oligarchové a mafiáni komoušům zkorumpovali polovinu jejich krajských velitelství, protože si je koupili systémem správních rad či jiných prebend. Hlavní parta mezitím kradla přímo ve stranické kuchyni a jejich senilní stalinští důchodci už příliš nemyslí. Takže nechme komunisty být, až začnou v krizi skutečně jednat. Vyloučeno to není. Národně-socialistický Klaus je totiž zničí stejně efektivně jako Putin ničí komunisty v Rusku, kde se neštítí ani jasných volebních podvodů. Komunisté jsou nevypočitatelná divoká karta a Klaus to dobře ví. Proti nim útočí na prvním místě, je to jediná organizovaná politická pozice. Mají nakradeno před privatizací 1996 a tím i amnestováno. Mají hlasy voličů a tím i jistý vliv; jako jediní z opozice umí politicky myslet. Ale zatím máme v KSČ pouze salónní kecaly a politické umrlce.

4. Zeman placený Lukoilem hraje v socdem roli trojského koně. Je mimo partaj, ale jeho agenti jej vezou do stranického sídla přímo prezidentskými dveřmi. On založil s Klausem oposmlouvu a tím umožnil krajským a jiným socánkům pohádkově nakrást. Na to se nezapomíná, nikdy. Tato klaka kmotrů ho bude volit jako prezidentského kandidáta i proti vlastnímu Dienstbierovi. Navíc Klausův sociální obrat nadchnul nejen naivního Zavadila z odborů, ale i takového Škromacha a další rozumbrady a budižkničemy, kterých má socdem plné sekretariáty. Takže u socanů je většinově rozhodnuto: budeme zachraňovat stát s Klausem po vzoru národního neo-socialismu. Vždyť je to socialismus, tak se neplašte. Demokracii prozatím škrtněme z názvu, je zlá doba.

5. Závěrem se věnujme poslední skupině v socdem, to jest proevropské skupině kolem Dienstbiera, Sobotky a Zaorálka. Mám pro tyto věřící v Boha či v demokracii a v Evropu skutečnou slabost. Nejspíš přechodně prohrají jako jsme my zdánlivě prohráli v 80-tých letech a jako nyní prohráváme sametovou demokracii z roku 1990. Třeba se jednou sejdem v detenčním převýchovném zařízení pro pravdo-láskaře. Viz momentální, trvale aktualizovaný [seznam](#) budoucího osazenstva. Po převýchovné šichtě v uranovém dole zřízeném národně-socialistickým ČEZem pro česko-ruský Temelín to v klidu probereme a budeme přemýšlet, jak dál. Nic nového pod sluncem české demokracie. Stejně jsme my mladí diskutovali na Borech v roce 1980-81 s vězni jako Jiří Dienstbier a Václav Havel. A dlouhá léta byli našimi debatními partnery [vizionáři a výhybkáři dějin](#) jako Jaroslav Šabata. Náš poslední rozhovor před jeho smrtí se týkal právě krizí české státnosti, v nichž aktivně působil. Svatováclavský odkaz zavazuje a právě teď běží další klíčová volba ohledně směřování českého státu.

Psáno 28. září 2012, na svátek svatého Václava mučedníka, hlavního patrona českého národa.

Václav Umlauf
<http://www.umlaufovinny.com>